

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D. v právní věci

žalobce: **R. H.**
bytem náměstí X
t.č. X
sídlem X

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2018, č.j. 24527-6/2018-900000-317,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2018, č.j. 24527-6/2018-900000-317, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 27.3.2017, č.j. 19283/2017-

640000-31, jímž byl žalobce určen podle § 4 odst. 1 písm. f) části věty za středníkem zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon č. 353/2003 Sb.“), společně a nerozdílně odpovědným za spotřební daň z lihu ve výši 42 392 610 Kč za zdaňovací období květen 2013, která byla v téže výši pravomocně vyměřena platebním výměrem ze dne 4.4.2016, č.j. 18121/2016-640000-31, R. B. jako plátcí daně. Žalobce byl rozhodnutím celního úřadu současně vyzván k úhradě výše uvedené daně.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že správní rozhodnutí obou stupňů jsou nesprávná a navrhuje jejich zrušení; v rozhodném období žalobce na místě určeném nepracoval.
3. V doplnění žaloby žalobce své tvrzení konkretizoval tak, že v roce 2004 nastoupil do pracovního poměru ve společnosti MORÁVIA-CHEM, s.r.o. na pozici skladníka lihu. Jeho pracovní náplní byl příjem potravinářského lihu určeného k dalšímu prodeji a technického lihu po znehodnocení denaturačními prostředky na výrobu nemrznoucích směsí. V průběhu roku 2004 se žalobce dozvěděl od R. B., že ne všechny denaturace jsou oficiální; nedocházelo ke znehodnocení lihu denaturačními prostředky, vznikal mimobilanční líh, který se odvážel nebo přečerpával do nádrže v zemi v objektu „Biotechu“. Na příkaz R. B., R. M. a L. K. žalobce tento mimobilanční líh nakládal do auta a určení řidiči ho odváželi odběratelům nebo do jiných objektů. Odběratele lihu neznal a ani nevěděl, kde se objekty nacházejí. Část lihu dle příkazů nadřazených čerpel do podzemních nádrží. Žalobce naposledy manipuloval s lihem v podzemních nádržích v roce 2009. Neví, kolik lihu bylo v nádržích, evidenci si nevedl. V červnu 2010 žalobce nastoupil na nemocenskou, v červenci 2010 byl na operaci, na nemocenské byl do srpna 2011, kdy rozvázal pracovní poměr a kdy mu byl přiznán plný invalidní důchod třetího stupně. Následně už žalobce žádnou práci v MORÁVIA-CHEM, s.r.o. nevykonával. Veškeré práce s mimobilančním lihem vykonával dle příkazů R. B. nebo R. M. Líh, který vznikal fiktivními denaturacemi, patřil R. B., který se také přiznal, že mu patří. Jako skladník neměl žalobce povinnost odvádět jakoukoliv daň.
4. Žalobce také navrhl, aby zdejší soud zastavil exekuční řízení, které je proti němu od 3.12.2018 vedeno. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

5. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného jsou námitky žalobce neopodstatněné. Žalobce až v řízení před zdejším soudem poprvé uvádí, že od rozvázání pracovního poměru nevykonával žádné činnosti v místě nelegálního skladování lihu.
6. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

8. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
9. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí celního úřadu, jímž byl žalobce podle § 4 odst. 1 písm. f) části věty za středníkem zákona č. 353/2003 Sb. určen společně a nerozdílně odpovědným za spotřební daň z lihu ve výši 42 392 610 Kč za zdaňovací období květen 2013, která byla v uvedené výši pravomocně vyměřena platebním výměrem ze dne 4.4.2016, č.j. 18121/2016-640000-31, R. B. jako plátcí daně; odpovědnost žalobce založilo podílení se na nelegálním skladování lihu v objektu č.p. 159 v Hrobicích v areálu společnosti BIOTECH Hrobice, s.r.o.
10. Těžiště žalobní argumentace spočívá v tvrzení, že žalobce v rozhodném období na místě určeném, tedy v květnu 2013 v areálu společnosti MORÁVIA-CHEM, s.r.o. v Hrobicích, nepracoval. Žalobce tak zpochybňuje závěr správních orgánů o tom, že by měl být osobou, která se podílela na skladování vybraných výrobků ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) části věty za středníkem zákona č. 353/2003 Sb., a být tak společně a nerozdílně odpovědným za zaplacení spotřební daně z lihu, která byla stanovena plátcí z titulu skladování lihu.
11. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb. je plátcem daně právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.
12. Otázkou časového vymezení podílnictví žalobce na skladování lihu se žalovaný zabýval na straně 10 až 11 napadeného rozhodnutí. Uvedl k tomu, že postavení plátce daně zakládá skutečnost, že v určitém okamžiku byly vybrané výrobky skladovány, přičemž skladování je z povahy věci činností trvající po nějakou dobu a existuje tak více okamžiků, kdy je zboží skladováno. Rozhodné okamžiky skladování jsou pak ty, v nichž skladovateli jako plátcí vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit. V závislosti na okolnostech skladování a dokazování pak takovým okamžikem podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 353/2003 Sb. může být den nabytí vybraných výrobků, den jejich prodeje takovým plátcem, anebo den zjištění, že plátce vybrané výrobky držel nebo drží. Od stejného okamžiku se odvíjí i postavení žalobce jako podílníka, které se vyznačuje akcesoritou. Platební povinnost daňového podílníka je závislá na existenci skladování v rozhodném okamžiku; pro postavení plátce daně i podílníka je určující stejný rozhodný okamžik skladování. Podílníkem je každá osoba, jejíž činnost se do prokazaného způsobu skladování k rozhodnému okamžiku promítla. Podílníkem je tedy ten, kdo skladované výrobky vědomě dopravil, naskladnil, ukryl, pečoval o ně, vedl jejich evidenci, střežil je nebo jinak napomohl či umožnil jejich skladování způsobem, který se do skladování v rozhodném okamžiku promítl a byl osvědčen. Není poté rozhodné, ve které konkrétní době před rozhodným okamžikem byly takové činnosti vykonány. Není podstatné, zda žalobce s nezdaněným lihem manipuloval naposledy v roce 2009, nebo zda k poslednímu srpnu 2011 ukončil pracovní poměr; jediným určujícím faktorem je skutečnost, že se činnosti vykonané žalobcem v roce 2009, nebo eventuálně do konce srpna 2011, promítly do skladování lihu, jak bylo zjištěno v květnu 2013.

13. Zdejší soud se s uvedeným názorem žalovaného ztotožňuje. Rozhodný okamžik skladování, kdy skladovateli jako plátcí vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit, je třeba posoudit podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 353/2003 Sb., podle něhož povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká také dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje plátcí uvedenými v § 4 odst. 1 písm. f) nebo dnem zjištění, že plátce vybrané výrobky po nějakou dobu držel, nebo že je drží, a to tím dnem, který nastal dříve. „Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je plátcem spotřební daně mimo jiné právnická nebo fyzická osoba, která skladuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování podílela. Takové osobě, aniž by jí vznikla zákonná povinnost registrace ke spotřební dani, vzniká dle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních povinnost daň přiznat a zaplatit dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje nebo dnem zjištění, že plátce vybrané výrobky po nějakou dobu držel, nebo že je drží, a to tím dnem, který nastal dříve.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.10.2019, č.j. 5 Afs 55/2018-84). Z komentářové literatury k § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 353/2003 Sb. poté plyne, že „Osobě, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, jestliže neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (za množství vybraných výrobků určených pro osobní spotřebu se považuje množství nepřesahující hodnoty vymezené v § 4 odst. 5 a 6), a osobě, která uvádí vybrané výrobky do volného daňového oběhu, jestliže neprokážou, že se jedná o již zdaněné vybrané výrobky nebo o výrobky oprávněně nabyté bez daně, vzniká povinnost přiznat a zaplatit daň k prvnímu z následujících okamžiků: a) ke dni nabytí těchto vybraných výrobků, b) ke dni prodeje těchto vybraných výrobků, c) ke dni zjištění, že plátce vybrané výrobky po nějakou dobu držel nebo drží (vztahuje se například i na osobu, která pro jinou osobu dané vybrané výrobky skladuje či přepravuje).“ (Kotenová, B. Petrová, P. Tomíček, M. Zákon o spotřebních daních. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2010. ISBN 978-80-7478-884-0. In: ASPI, právní stav k 1.7.2017).
14. Osobu podílející se na skladování a její činnost je třeba posuzovat v závislosti na osobě skladovatele a jím prováděném skladování; bez skladovatele resp. jím prováděného skladování by nebylo ani podílníka a jeho podílnictví na tomto skladování. To, že bylo celními orgány zjištěno, že konkrétní osoba vybrané výrobky skladovala, ještě neznamená, že tomu tak bylo pouze v okamžiku tohoto zjištění. Ostatně z § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 353/2003 Sb. plyne, že povinnost přiznat a zaplatit daň vzniká dnem zjištění, že plátce vybrané výrobky po nějakou dobu držel nebo že je drží, resp. že je po nějakou dobu skladoval nebo že je skladuje. V dané věci je z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že plátce daně R. B. měl líh skladovat po dobu několika let, a to již před rokem 2009, kdy měl žalobce dle svého tvrzení naposledy s tímto lihem manipulovat. Z prvostupňového rozhodnutí konkrétně plyne, že v rámci kontroly provedené Policií České republiky (kdy dne 20.5.2013 orgány Policie České republiky při prohlídce objevily v suterénu budovy v Hrobicích dvě zabudované nerezové nádrže obsahující líh) bylo zjištěno, že plátce daně R. B. v květnu 2013 skladoval v areálu společnosti MORÁVIA-CHEM, s.r.o. líh a z titulu skladování mu tedy svědčilo postavení plátce daně, přičemž ze skutečností zjištěných v rámci trestního řízení, které bylo vedeno mj. se žalobcem a R. B., vyplynulo, že se žalobce na skladování lihu R. B. podílel (uvedené skutečnosti podrobně shrnul správce daně v prvostupňovém rozhodnutí).

15. Absenci podílnictví žalobce nelze dovozovat toliko s ohledem na žalobcem odkazovanou skutečnost, že žalobce v rozhodném okamžiku, tj. v době, kdy bylo zjištěno skladování lihu, již na daném místě nepracoval. Žalobce netvrdí, že se na skladování lihu zajištěného v květnu 2013 vůbec nepodílel; to, že tak nečinil v květnu 2013, na podílnictví žalobce na skladování a tudíž odpovědnosti za spotřební daň nemůže ničeho změnit. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, není podstatné, ve které konkrétní době před rozhodným okamžikem (tj. před květnem 2013) žalobce činnosti, které lze charakterizovat jako podílení se na skladování lihu, vykonal, podstatné je, že je vykonal a že se promítly do skladování lihu zjištěného v květnu 2013; celní úřad žalobci nekladl za vinu, že by s lihem manipuloval v roce 2013; žalobce přitom netvrdil a nedokládal, že v květnu 2013 byl odhalen líh, jehož fiktivní denaturace neprováděl a nestácel jej do tajných nádrží v zemi.
16. Pokud žalobce uvádí, že veškeré práce s mimobilančním lihem vykonával dle příkazů R. B. nebo R. M., že příjmy nebo podíl za prodej mimobilančního lihu neměl a že líh, který vznikal fiktivními denaturacemi, patřil R. B., který se k tomu také přiznal, tak podle zdejšího soudu z uvedených skutečností nelze dovozovat, že by se žalobce nepodílel na skladování vybraných výrobků a že by tak neměl být plátcem daně. Tu ostatně správní orgány obou stupňů správně vycházely z dokazování provedeného v trestní věci a pokud jde o činnost žalobce, ze závěrů rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 22.12.2015, sp. zn. 28 T 16/2013, který uznal žalobce vinným ze zvlášť závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině a zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné platby, z něhož plyne, že vždy po provedení fiktivní denaturace, a to ve večerních hodinách, kdy byl v prostorách společnosti MORÁVIA-CHEM, s.r.o. minimální pohyb, tak žalobce na základě pokynů dalších obžalovaných, případně přímo od obžalovaného R. B., převezl spolu s manipulačním dělníkem plastové nádrže s mimobilančním lihem do levé části betonové budovy č. 159, kde žalobce sám přes noc přečerpával tento mimobilanční líh z plastových nádrží do kovaných nádrží skrytých pod podlahou budovy; podle trestního soudu se žalobce spolu s ostatními obžalovanými na navezení a ukrývání mimobilančního lihu v úložišti v Hrobicích podílel.
17. Zdejší soud tak nemohl přisvědčit žalobní argumentaci, že žalobce není společně a nerozdílně odpovědným za zaplacení spotřební daně z lihu, která byla stanovena plátcí daně z titulu skladování lihu.
18. Pokud jde o návrh na zastavení exekučního řízení vedeného proti žalobci, tak tato otázka není předmětem soudního přezkumu v nyní posuzované věci, neboť žalobou bylo napadeno rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí celního úřadu, kterým byl žalobce, jako osoba podílející se na skladování vybraných výrobků, určen podle § 4 odst. 1 písm. f) části věty za středníkem zákona č. 353/2003 Sb. společně a nerozdílně odpovědným za spotřební daň.
19. Zdejší soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

20. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný,
a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému

účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. listopadu 2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu